

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3006/2018. (I. 22.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság (ENERGOTT Fejlesztő és Vagyonkezelő Korlátolt Felelősségű Társaság) (a továbbiakban: indítványozó) jogi képviselője útján (dr. Strausz Éva ügyvéd, Strausz Ügyvédi Iroda, 2400 Dunaujváros, Építők útja 7.) az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítéletének, valamint az annak alapul szolgáló, a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.010/2015/5/II. számú ítéletének és a Székesfehérvári Törvényszék 34.G.40.018/2014/29. számú ítéletének a megsemmisítését kérte, az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdésére, 15. cikkének (4) bekezdésére és 28. cikkére hivatkozva.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek az indítvány elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] Az indítványozó hitelezője és tagja volt egy korlátolt felelősségű társaságnak (a továbbiakban: Kft.), melyet a 112/2012. (VI. 4.) Korm. rendeletben a Kormány a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 65. §-a alapján stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté minősített. Megállapította továbbá, hogy – figyelemmel a Cstv. 68. § (1) és (2) bekezdésére – a Kft. vonatkozásában a Cstv. 65–67. §-át és ezen túlmenően a Cstv. 68–70. §-át is alkalmazni kell. Ezt követően a Kft. 2012. szeptember 14-i időponttal felszámolás alá került. A Kft. vagyonának értékeléséről a felszámoló megbízásából 2013 júliusában három, különböző szakértőtől származó értékbecslés készült. Az indítványozó megkereste a felszámolót azzal, hogy az értékesítési eljárásban ajánlattételi lehetőséggel kíván élni és annak biztosítását kéri. Az indítványozó 2013. szeptember 17-én kifogást nyújtott be a felszámolási eljárásban a bírósághoz, arra tekintettel, hogy az értékbecslők számtalan megközelítési lehetőség és értékelési rendszer közül választottak, ezáltal nem lehetséges az értékbecslések reális összevetése, a helyes számtani átlag megállapítása a legalacsonyabb értékesítési ár megállapítása érdekében. A kifogás tárgyát képezte az is, hogy nem volt megállapítható, hogy a felszámoló milyen szempontok alapján választotta ki az értékbecslőket, amelyeknek függetlensége sem volt ellenőrizhető. A Székesfehérvári Törvényszék a 3.Fpkh.07-13-000052. sorszámú iratában ezeket a kifogásokat elutasította; a Fővárosi Ítéltábla ezt a döntést a 15.Fpkf.43.069/2014/3. számú végzésével helybenhagyta.
- [4] A felszámoló döntése alapján a Kft. vagyonának értékesítésére zártkörű pályázat keretében került sor, melyre a felszámoló Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzatát (a továbbiakban: Önkormányzat) hívta meg. A pályázati felhívás átadására 2013. szeptember 19-én került sor. A felszámoló 2013. augusztus 23-án megküldte a pályázat feltételeit részletező füzet tervezetét a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalnak, valamint a Közép-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőségnek.
- [5] A pályázat bontására 2013. november 27-én került sor, közjegyző előtt; ezt közvetlen megelőzően a felszámoló a közjegyző előtt rögzítette a nem nyilvános értékesítés indokait. 2014. január 17-én a Kft. és az Önkormányzat megkötött hét darab adásvételi szerződést valamint egy „Megállapodás” elnevezésű okiratot. A szerződésben foglalt vételár és az értékesített vagyonrész leírása a 2014. január 30-án megjelent Cégléletről került közlésre.

- [6] 3. Az indítványozó 2014. február 28-án előterjesztett keresetében elsődlegesen – a Cstv. 49. § (5) bekezdésére hivatkozva – az adásvételi szerződések és a megállapodás semmisségének, másodlagosan – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 201. § (2) bekezdése alapján – azok érvénytelenségének a megállapítását kérte a Székesfehérvári Törvényszéktől (a továbbiakban: elsőfokú bíróság). Az indítványozó perindítási jogának alapjaként hivatkozott egyrészt arra, hogy a Kft. hitelezője, másrészt arra, hogy a Kft.-nek tagja (abban tulajdonrészrel rendelkezik), harmadrészt pedig arra, hogy olyan gazdasági társaság, amely a pályázaton részt kívánt volna venni, de abból kizárták.
- [7] Elsődleges kérelmében a Cstv. több rendelkezésének a megsértésére hivatkozott az indítványozó. Álláspontja szerint a pályázati feltételek nem az előírt hatóságok bevonásával kerültek kialakításra (Cstv. 67. §); a Kft.-t nem szakmai befektetőnek és nem működő üzemként értékesítették [Cstv. 70. § (1) bekezdés]; a pályázati ár nem vezethető le aggály nélkül a felszámoló által beszerzett értékbecslésekből [Cstv. 70. § (3) bekezdés]; a felszámoló a nem nyilvános értékesítésről szóló döntésének indokait nem rögzítette előzetesen közjegyző bevonásával és csak egyetlen pályázót hívott meg [Cstv. 70. § (3) bekezdés]; a vételár rendelkezésre állását nem igazolta megfelelően az Önkormányzat és az Önkormányzat a vételárat az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 41. § (2) bekezdésébe ütköző módon, teljes egészében állami támogatásból várta. Másodlagos kérelmében arra hivatkozott, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb árhoz képest a vételár feltűnően alacsony. Az indítványozó a kérelmének alátámasztására az értékbecslések megfelelőségének vizsgálata okán a Kft.-t dokumentumok becsatolására kérte kötelezni, valamint szakértői bizonyításra és tanúbizonyításra irányuló indítvány is tett.
- [8] Az elsőfokú bíróság a kereset elutasította, az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, majd a felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúria a jogerős döntést hatályában fenntartotta.
- [9] 4. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panasszal, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének, 15. cikk (4) bekezdésének valamint 28. cikkének a sérelmére hivatkozva. Az indítványozó részletesen leírta, hogy az eljáró bíróságok – álláspontja szerint – mely szempontokból nem tettek eleget a tényállás teljes körű felderítésére vonatkozó kötelezettségüknek, illetve az eljáró bíróságok milyen téves jogalkalmazása és jogszabálysértő mulasztása vezetett a keresetének az elutasításához. A XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme – álláspontja szerint – amiatt valósult meg, mert a bizonyítási indítványait az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte, és a másodfokú bíróság sem volt ezekre érdemben figyelemmel. Nézete szerint lényegében egyetlen bizonyítási indítványa sem került teljesítésre. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a jogszabályokat – álláspontja szerint – tévesen, tudatosan *contra legem* módon értelmezték és alkalmazták a bíróságok és ezzel megsértették a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogát. Az Alaptörvény 15. cikk (4) bekezdéséhez kapcsolódóan pedig arra hivatkozott, hogy a bírói döntések következtében ellentmondás keletkezett egy kormányrendelet és egy törvény között.
- [10] A hiánypótlási felhívást követően megküldött indítvány-kiegészítésében az indítványozó arra hivatkozott, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogát azzal sértették meg a bíróságok, hogy nem tartották tiszteletben a fegyveregyenlőség elvét, mivel az általa indítványozott bizonyításokat nem teljesítették, míg az ellenérdekű felek nyilatkozatait minden alátámasztás nélkül elfogadták. Ezen felül ismételt hivatkozott a bíróságok *contra legem* jogalkalmazására. Indítványának alátámasztására több korábbi alkotmánybírósági döntést, valamint az Európai Bíróság több döntését is idézte.
- [11] Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok „nem tettek eleget az Alaptörvényben rögzített értelmezési kötelezettségüknek, hozzájárultak ahhoz, hogy egy stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdasági társaság egy jogellenes, átláthatatlan eljárás során kijátszásra került egy sem szakmai sem jogszabályi feltételeknek eleget nem tevő önkormányzatnak”. Nézete szerint sérült a fegyverek egyenlőségéhez való jog azzal, hogy „a bíróság légből kapott, minden jogi alapot nélkülöző és indoklást nem rögzítő döntésével az ügyre alkalmazandó jogszabályhelyek közül többet önkényesen »kihúzott«, ellehetetlenítette az indítványozó által] beterjesztett bizonyítási indítványok és észrevételek érdem mérlegelését”.
- [12] A jogorvoslathoz való jogának a sérelmére az indítványozó abban a körben hivatkozott, hogy az ügy érdemi vizsgálata során a bizonyítékait, érvelését indokolás nélkül figyelmen kívül hagyták, így „nem hogy jogorvoslattal nem tudtam élni ellenük, de magában az ítéletben még az elutasítás okai sem kerültek feltárára”. Nézete szerint az ítéletek rövid, indokolás nélküli megállapításokat tartalmaznak. Az indítványozó hivatkozott az elsőfokú bíróság ítéletében – általa állított – ellentmondásokra. Összefoglalva arra hivatkozott, hogy a „fel nem tárt

tényállás – főként egymást követő három fokon – pedig semmiképp nem nyújthat kellő alapot sem a jogorvoslatnak, sem a tisztességes eljárás követelményének eleget tevő ítélet(ek)nek”.

- [13] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jogához kapcsolódóan sérelmezte, hogy az ügy bizonyos iratait meg sem ismerhette, holott ez a fegyveregyenlőség elvének előfeltétele lett volna (lásd szakértői vélemények).
- [14] A pártatlanság sérelmét látta az indítványozó abban is, hogy a bíróság – állítása szerint – „nem vizsgálta a felszámoló zárt pályáztatási rendszer szabálykövetését, a Csódtv. előírásainak betartását.” Konkrétan azt kifogásolta ebben a körben, hogy a bíróságok nem voltak figyelemmel a felszámoló és az Önkormányzat közötti együttműködés tényére.

II.

- [15] Az Alaptörvény indítványban hivatkozott rendelkezései a következők:

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

„15. cikk (4) A Kormány rendelete törvénnyel nem lehet ellentétes.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

III.

- [16] 1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek.
- [17] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [18] 2. Az Alaptörvény 27. § a) pontja alapján akkor lehet alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulni, ha a bírói döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény 15. cikk (4) bekezdése és 28. cikke nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak [lásd pl. 3237/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [16], illetve 3231/2017. (X. 3.) AB végzés, Indokolás [21]].
- [19] 3. Az Abtv. 29. §-a az alkotmányjogi panasz befogadásának további feltételét határozza meg, melynek értelmében a testület „az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Az Alkotmánybíróság e feltételeket alternatív törvényi feltételnek tekinti, azaz bármelyik igazolt fennállta esetén az alkotmányjogi panaszt be kell fogadni.
- [20] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének [és ehhez szorosan kapcsolódóan a XXVIII. cikk (7) bekezdésének] a sérelmét állító része felvetheti a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúját, amely akár az ítélet megsemmisítéséhez is vezethet. E körben vizsgálni kell, hogy a bíróságok megfelelően indokolták-e döntéseiket, illetve, hogy biztosított volt-e az indítványozó pártatlan bírósághoz való joga. Ezek azonban csak érdemi vizsgálat során dönthetők el, ezért az Alkotmánybíróság az indítványt befogadta.

IV.

- [21] Az indítvány nem megalapozott.
- [22] 1. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt ismételten rámutat arra, hogy a testület a bírói döntéseket kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja felül, törvényességi, jogalkalmazási kérdések megítélésére nincsen lehetősége. Gyakorlata következetes: „az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.” {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {elsőször lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [23] A fentiekből következően az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálhatta az indítványnak azokat a részeit, amelyek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódtak, azonban az eljárt bíróságok jogértelmezésének, jogalkalmazásának a kritikáját, az egyes döntésekkel szemben törvényességi kifogásokat fogalmaztak meg.
- [24] Hasonlóan nem vizsgálhatta érdemben az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéshez kapcsolott azon indítványozói érveket, amelyek általánosságokat fogalmaztak meg, nem bontották ki részletesen, hogy a bíróságok mely konkrét eljárási cselekményében, jogértelmezésében látják az alapjog sérelmét (pl. „a bíróságok tudatos *contra legem* jogalkalmazást folytattak”, a bíróság „az ügyre alkalmazandó jogszabályhelyek közül többet önkényesen »kihúzott«”), mivel ezen indítványi elemek nem felelnek meg az Abtv. 52. § (1) bekezdésében és (1b) bekezdésének e) pontjában foglalt feltételnek.
- [25] 2. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való jogához kapcsolódóan hivatkozott arra, hogy a bíróságok nem indokolták meg megfelelően a döntéseiket; ez álláspontja szerint ahhoz vezetett, hogy érdemi jogorvoslattal sem tudott élni a döntések ellen.
- [26] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. [...] Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” (Abh. Indokolás [34]). Azt is hangsúlyozta ugyanakkor az Alkotmánybíróság, hogy „az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [31]}.
- [27] Az Alkotmánybíróság a fentiekből következően azt vizsgálta, hogy a kifogásolt ítéletek az ügy lényegi részeire vonatkozóan tartalmazzak-e indokolást. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifejtette, hogy öt pontban fogalmazta meg azokat a legfontosabb indokokat, amelyek álláspontja szerint a szerződések érvénytelenségét – jogszabályba, a Cstv.-be, illetve az Aht.-ba ütközés miatt – megalapozzák; ezekre „felhívva az elsőfokú bíróság figyelmét” {részleteiben lásd Indokolás I. rész 3. pont, [7]}. Az Alkotmánybíróság az indítványozó ezen ér-

veléséből azt a következtetést vonta le, hogy maga az indítványozó is ezeket tartotta az ügy „lényegi részeinek”, így azt vizsgálta, hogy e vonatkozásban tartalmaznak-e indokolást az ítéletek.

- [28] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az eljáró bíróságok vizsgálták az indítványozó által lényeginek tartott érveket és azok elutasítását – bár időnként egymásnak némileg ellentmondóan – meg is indokolták. A bíróságok emellett megindokolták azt is, hogy az elsődleges, illetve a másodlagos kereseti kérelmet milyen okból utasították el. Azt, hogy az indokolásban foglaltak helytállóak-e, az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja, mert akkor az Indokolás IV. rész 1. pontja szerinti „szuperbírósággá” válna.
- [29] 3. Az indítványozó a pártatlan bírósághoz, illetve a fegyverek egyenlőségéhez való jogának a sérelmét amiatt állította, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait mellőzte, illetve, mert meghatározott okiratokat nem ismerhetett meg.
- [30] Az indítványozó az alkotmánybírói eljárásban sem ismertette, hogy mely konkrét bizonyítási indítványait mellőzték a bíróságok; az Alkotmánybíróság utal továbbá arra, hogy mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria kitért a bizonyítási indítványok mellőzésének kérdésére. Ezen indok alapján tehát az Alkotmánybíróság nem látja megalapozottnak az indítványozó pártatlan bírósághoz való jogának a sérelmét.
- [31] Az indítványból és a bírói döntésekből következően az indítványozó azt sérelmezte, hogy a három szakértői véleményt nem ismerhette meg teljes terjedelmében. Ennek indokát a másodfokú bíróság akként határozta meg, hogy az ügyben nem álltak fenn a Pp. 190. § (2) bekezdésében foglalt feltételek. A Kúria pedig hivatkozott arra, hogy a felszámolási eljárásban benyújtott kifogás vizsgálata tárgyában folyamatban volt 3.Fpkh.07-13-000052. számú eljárás során felvett jegyzőkönyv szerint az indítványozó „a szakvéleményeket megtekinthette, azokról felvételeket készíthetett, amelyeket a perben bizonyítékként csatolt is.”
- [32] A fentiekből következően az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó által állított, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szabályozott, a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem állapítható meg, mivel az eljáró bíróságok döntéseiket megfelelően indokolták és az indítványban foglaltak alapján nem állapítható meg, hogy sérült az indítványozónak a pártatlan bírósághoz, valamint a fegyverek egyenlőségéhez való joga. Tekintettel arra, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslati jogának a sérelmét a XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez szorosan kapcsolódva, a megfelelő indokolás hiányára alapozta – és ezt az Alkotmánybíróság a IV. rész 2. pont (Indokolás [25] és köv.) szerint nem találta megállapíthatónak –, az indítványozó jogorvoslati jogának a sérelme sem állapítható meg.
- [33] A fentiekben kifejtetteket figyelembe véve az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, 63. §-a, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései, 31. § (6) bekezdése alapján eljárva – az indítványt elutasította.

Budapest, 2018. január 16.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírói ügyszám: IV/344/2016.

